57e jaargang. — No 117. Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden. Zaterdag, 1 October 1910.

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Men schrijft in te Tongeren bij V. COLLEE, uitgever en eigenaar van di blad.

De *POSTRIJDER* verschijnt 's dinsdags, 'sdoonderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever. Groote Markt, te Tongeren.

Abonnement :

Driemaal per week, 6 fr. per jaar
Tweemaal » 5 »
Eenmaal » 4 »

Een blad afzonderlijk 10 centiemen.

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : 15 centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en anders artikels, vooraan of binnen in het blad : 1 frank den drukregel.

EERSTE BLAD

TONGEREN, DEN 1 OCTOBER 1910.

Hygienische wenken.

Overoude meeningen en ingewortelde levensgewoonten uitroeien, is eene taak, die slechts zelden, en dan alleenlijk na harden arbeid en groote inspanning, gelukt.

Heel bijzonder is dan het geval, als het de gezondheid des lichaams betreft.

Hier toch heerschen niet zelden de ontzettenste en meest dwaze gewoonten en gebuiken; alle redeneeren en schrijven is vergeefs ; want.... het was altijd zoo en derhalve mogen wij er niet aan veranderen.

Ons menschelijk lichaam laat heel wat met zich sleuren ; het laat zich veel welgevallen en het duurt zeer lang, voor dat het zijne diensten weigert. Maar als de zaak eenmaal is misloopen, komt goede raad meestal te laat. Voorkomen is gemakkelijker, dan later dokter en apotheker te betalen.

Een der hoofdvoorwaarden voor een gezond leven is *frissche lucht*. Daarom zijn wij van oordeel, dat in de school de kinderen de waarde der frissche lucht niet genoeg duidelijk kan gemaakt worden en meenen ook, dat zulk onderwijs voor hen nutliger is dan de wetenschap, dat er nog apen in Europa voorkomen op de rotsen van Gibraltar. Ons lichaam met zijne heerlijke inrichting, wijst ons gedurig op de behoefte aan frissche lucht.

Eten en drinken kunnen we soms tamelijk lang geheel achterwege laten ; maar adem eens niet, hoe lang kunt ge dat volhouden ?

Het bloed is 't levensap van ons lichaam. Is het bloed slecht, dan ontstaan allerlei ziekten, de mensch wordt slap en ellendig en kan zijne gewone werkzaamheden niet meer volbrengen.

Wilt ge gezond bloed en daardoor lichamelijke gezondheid bezitten, zorg dan in de allereerste plaats voor goede lucht. De ingeademde lucht reinigt het bloed, scheidt de slechte, ziekelijke stoffen daaruit af en neemt ze bij het uitademen uit het lichaam mede weg. Hoe zuiverder en onbedorvener derhalve de lucht is, des te beter kan zij hare taak volbrengen. Is zij echter zelf slecht en bedorven, dan kan zij onmogelijk het bloed reinigen : dan verontreinigt en vergiftigt zij het bloed en zoodoende geheel den mensch.

***

Onze ademhalingsorganen, de longen, zijn zoo kunstig en buitengewoon leer gemaakt en daarom ook zoo licht voor de meest verschillende invloeden toegankelijk, dat wij geene zorgen genoeg kunnen hebben voor hunne verpleging en voor den toevoer van goede lucht. Hoe reiner en onbedorvener de lucht is, des te dieper kan zij in de longen dringen. De longblaasjes zijn zoo fijn, dat wij ze met het blooie oog volstrekt niet kunnen waarnemen; daartoe is reeds een sterk vergrootglas noodig. Toch moet de lucht daarin komen. Is dus stof en onraad in de lucht, die wij inademen, dan worden deze fijne blaadjes langzamerhand verstopt, en het einde daarvan is : Longziekte.

In de kleine blaadjes heeft ook de zuivering van het bloed plaats ; zijn ze dus ziek of verstopt, hoe kan het dan gereinigd worden ? Dus voor alles de *vensters open*. De voornaamste stelregel moet hier zijn : *liever wat meer koude, dan slechte lucht.*

O hemel, als men in den winter menige huiskamer binnentreedt, dan zijn de ramen zoo dicht mogelijk gesloten. Dubbele ramen heeft men zelfs in enkele huizen en dan zijn er nog kussens op de vensterbanken gelegd of elk reetje is met papier of katoen dicht gestopt, opdat er toch maar geen zuchtje frissche lucht kunne binnentreden.

In die kamer zelf hangen vuile, slecht riekende kleedingstukken en klakken ; ook wordt er nog in gewerkt, de kookketel staat op de kachel, dan komt de uitwaseming van de aanwezigen, kortom een lucht om er in te stikken.

Indien men een der aanwezigen op den voet trapte, zou hij moord en brand roepen en hij zou dat zich niet laten welgevallen. Maar in dit hok, ook woonkamer genoemd, zit hij heel kalm en vergiftigt zich met de slechte lucht en voelt zich daarbij heel wel.

De vensters open, zeg ik, gij doet anders groot nadeel aan u en aan de uwen. Eertijds had men ramen, die boven niet konden geopend worden. Dat was een heillooze dwaling en onzin. Juist door het openen der bovenramen ontwijkt de slechte bedorven lucht.

Lucht voor alles ook de slaapkamers goed uit en tevens uwe bedden, en zorgt in uw heele huis voor frissche gezonde lucht. Maak daarbij van uwe kinderen geen huiskatten, maar jaagt ze naar buiten en laat ze spelen in Gods vrije natuur.

Meen toch niet, wanneer het neusje een beetje blauw en de ooren rood zijn, dat uwe kinderen dadelijk gaan sterven ; ziet ze eens vroolijk lachen en leert van de kinderen zelf, wat hun goed doet. Kinderen die den meesten tijd bij de kachel en in duffe kamers zitten of werken moeten, vangen licht verkoudheden, als zij eens buiten komen.

Indien het niet volstrekt noodig is, laat dan uwe kinderen niet in de kamers werken. Geeft hun bezigheid in den tuin of op het veld, dan blijven ze frisch en gezond. Moeten ze echter blijven arbeiden, weest dan niet wreed voor de kinderen en geeft hun ruim den tijd, om op straal en veld te kunnen loopen en springen naar hartelust. In de binnenkamers versukkelen de kinderen naar lichaam en ziel, ziekte en zwakte zijn dan vaak de treurige gevolgen.

Ieder trachte naar krachten zoo veel goede en frissche lucht te bekomen, als maar eenigzins kan. Adem ook vaak heel diep en lang eenige keeren achter elkander als gij in het vrije veld of in het bosch zijt en gij zult ondervinden, hoezeer gij uwe gezondheid daarmeê versterkt.

BUITENLAND.

Frankrijk.

EEN SLACHTOFFER DER KOUDE. — In Auvergne in het Cantalgebergte, sneeuwde het reeds als in volle januari. De Puy de la Tourte, de Puy Violent en de Puy Chanarothe dragen reeds hunne witte muts, het is te zeggen dat zij reeds met eene dikke laag sneeuw bedekt zijn. De kudden, door sneeuw en koude uit het gebergte gedreven, beginnen reeds naar de valleien, hun winterkwartier, te komen.

Op vele plaatsen is de boekweitoogst reeds bevroren. Te Jalhac heeft men het lijk eener boerin gevonden, die op het veld een bloedopdrang, door de koude veroorzaakt, gekregen had.

— EEN ANARCHIST. — De krijgsraad te Rennes heeft den soldaat Beau, die op het fort van Macquerville bij Cherbourg een sluitstuk van een kanon gestolen had, tot 10 jaar tuchthuis veroordeeld. Men dacht aanvankelijk dat er sprake was van spionage, maar gedurende het proces is gebleken, dat Beau anarchist is en « sabotage » heeft willen plegen.

— DESERTIE. — In de vijf Fransche oorlogshavens is in den laatsten tijd de desertie in bedenkelijke mate toegenomen. De marinekrijgsraad te Toulon krijgt ongeveer dagelijks een deserteur voor zich. Een dezer heeft thans verklaard dat er een buitenlandsch agentschap bestaat, dat zich bijzonder toelegt op het bevorderen van desertie.

— EEN SLIMME BOER. — Een boer in het kleine Fransche dorpje Courcy aux Loges heeft een nieuw soort hoenders uitgevonden. Een poos geleden kwam hij er toe zijne witte kiekens licht roze te verven. Deze ongewone kleur trok zeer de aandacht van de menschen, die in de streek hun zomervacantie doorbrachten en met velen van hen, die thuis zelf kiekens hielden, deed de boer uitstekende zaken in licht roze hoenders. Maar nu doet hij met de boeren uit den omtrek nog betere zaken ; iedere post brengt hem orders uit andere plaatsen. Want het blijkt dat de kleurstof waarmee het boerke uit Courcy zijne kiekens gekleurd heeft, de eigenschap bezit, bij uitstek gevoelig te zijn voor de vochtigheid van de atmosfeer, waarbij dan de kiekens van roze vuurrood worden, zoo dat zij voortreffelijke barometer-diensten bewijzen en, daar ze even goed leggen als ongeverfde kiekens, zijn ze bijzonder in trek.

— VAN WOEDE GESTORVEN. — Een hevige twist ontstond woensdag in de rue Coste, te Croix-Rousse, bij Lyon, tusschen twee oude echtgenooten, sinds 40 jaar getrouwd en die steeds in goede verstandhouding hadden geleefd.

Toen geburen toesnelden, vonden zij den man ten gronde liggen. Hij was dood. De geneesheer stelde vast, dat hij van woede was gestorven.

Duitschland.

MOORD. — De hovenier Genentz doodde dinsdag met revolverschoten de echtgenooten Ilker, twee zeventigjarigen die op hun veld arbeidden.

De moordenaar zocht zijnen broeder op met wien hij in oneenigheid leefde. Hij ontmoette de echtgenooten Ilker die hem aanspraken. Genentz, woedend, schoot de twee ouderlingen neer.

De slachtoffers gingen binnen eenige dagen hunnen gouden bruiloft vieren.

De moordenaar werd door de bevolking gelyncheerd.

— DE WIJNOOGST. — Uit de Rijnstreek komen slechte berichten over den wijnoogst. In Rudesheim schat men de opbrengst op een derde van het gemiddelde. In de beste wijngaarden is zelfs het geheele gewas door ziekte in den wijnstok verloren gegaan.

Engeland

Kapitein Broglie en zijne zuster, 20 en 20 jaar oud, kinderen van kolonel Broglie, vaarden woensdag op zee ter hoogte van Weymouth. De zee stond zwaar en er woei een geweldige wind welke 's boot omsloeg. Broeder en zuster verdronken.

— Tien duizend twee honderd boerinnen van Engeland, die langs de meest bezochte wegen wonen, hebben een verzoekschrift aan de koningin van Engeland gezonden, om hare tusschenkomst in te roepen om de misbruiken van het automobilisme te beteugelen.

Eigenaardig is het opstel :

« De dorpsvrouwen van 't Vereenigd Koninkrijk verzoeken nederig H.M. ons te helpen tegen de gevaren der automobielen. Wij zijn zeker dat H.M. niet weet, hoe wij onder die automobielen lijden, die ons leven gansch ellendig gemaakt hebben.

» Onze kinderen zijn overal in gevaar. Alles wat wij hebben, wordt door stof bedorven. Wij kunnen daardoor onze vensters niet openen. Onze nachtrust wordt ook door gedruisch gestoord. Indien wij konden bekomen, dat de automobielen zachtjes aan door de dorpen moeten rijden, dan zou het reeds veel zijn, doch wij zijn enkel arme lieden en de groote meerderheid van hen die een automobiel voeren, letten op ons niet. Wij weten dus niet wat doen en daarom doen wij een beroep op H. M. om haren grooten invloed ten gunste van ons aan te wenden. »

— TWEE KINDEREN VERDRONKEN. — De drie kinderen van den melkverkooper Monks speelden op eene helling aan den zeeoever te Westgate-on-Sea. Het jongste kind, twee jaar oud, viel in het water. Het negenjarig zusterken duikelde onmiddellijk om het te redden, maar alle twee verdronken.

Het derde kind liep naar huis, voor zich het ledige kinderwagentje duwend. Toen de moeder dit zag, vroeg zij waar het jongste kind was.

— In het water, was het antwoord.

Radeloos liep de moeder naar het strand, waar zij het wreede nieuws vernam. De beide lijkjes werden later opgehaald.

— EEN WONDERMAN. — Te Londen is er altijd iets buitengewoons te zien in schouwburgen en music-halls. Sedert eenige dagen onderstaat een Amerikaan uit Illinois in het « *Canterbury Palace* » buitenmatuurlijke vuurproeven, die natuurkundigen en goochelaars stom verwonderen.

« Kapitein Spaldait » gelijk de wondermensch zich noemt, is bestand Vesuvius beschaamd te maken. De kerel is een verslaad vuureter. Hij is verrot op al wat gloeiend heet is. Zijne maag en ingewanden zijn waarschijnlijk gevoederd met asbest. Hij giet gesmolten lood in zijnen mond en heeft eene bijzondere voorliefde voor ziedend pek. Hij is geen kunstenaar, die zijne toescouwers bedoezelt, doch een opprecht natuurwonder waar de geleerde wereld voor bijster staat.

Zijne eerste vertooning nam hij in den « Palace Schouwburg » waar hij zijn befaamheid verwierf. Ongelooviige Thomassen werden uitgenoodigd om de oprechtheid zijner toeren te bewonderen.

Van tabak rooken moet hij niet veel hebben. Hij steekt nochtans eene sigaar aan, knauwt het brandende stekske tot asche en dooft 't gloeiend sigaarreindje uit tegen zijne natte tong. Hij grijpt een handvol poeder, genoeg om er een kan mede te laten, en ontplofft het met een gloeiende bout, zon ler zelf zijne vingeren te verschieten.

Wanneer hij dorst krijgt, giet kapitein Spaldait zijne keel vol naphte, draait zijne lippen tot een toertje, en ontstekt een lampje uit den verwalmenden geestdamp. Brandende keersen en laaiende katoenballen eten, beschouwt hij als een kinderspel, en, om een gloeiend komfoor uit te dooven haalt hij de kolen met de vingeren uit den gloed en likt ze tot ze uitdooven.

Hij kan zelf niet verklaren hoe hij het doet. Menige doktors hebben mij onderzocht, zoo verklaarde hij, en hebben mij onzeveelig gemaakt. Dan witgloeiende stoofhaken tegen mijne tong geduwd, en daarna ijs opgelegd en wederom met een vurig ijzer over gestreken ; en allen moesten schuddebottend de verklaringen opgeven.

Voor dat ik loopen kon speelde ik met brandende kolen, en meer dan eens heb ik mijne kleederen en mijn haar in brand gezet. Mijne ouders moesten op mij passen als op een petroleurvuur. Ik zabberde aan gloeiende koterstaven lijk een kind aan snikerstekken. Ja, ik ben aan deze onuitlegbare natuurgave mijn levensbehoud verschuldigd. De roodhuiden die generaal Custer vermoordden, stonden op het punt mij levend te villen, daarop knauwde ik een greep kolen, uit hun kamp uur, en knauwde ze tot mosscls, terwijl ik in kalme verrukking naar den hemel staarde. De wilde mannen vielen op de knieën en vroegen vergiffenis.

Wie aan de echtheid van dit verhaal twijfelt, leze de Engelsche dagbladen of ga naar Londen om den Salamanderman in levenden lijve aan het werk te zien.

Rusland

DOOR VARKENS VERSLONDEN. — Maandag kwam in de statie van Sint-Petersburg een koopwarentrein toe waaraan een beestenwaggon met varkens vastgehecht was.

Daar niemand de beesten kwam opeischen, openden de bedienden den waggon om de dieren op stal te zetten. Groot was hunne verwondering toen zij in eenen hoek van het rijtuig het bebloed hoofd ontdekten van den vleeschhouwer Safranoff. Het lichaam was reeds door de varkens verslonden.

Safranoff had zich in den waggon verborgen om kosteloos te reizen. Zijn zoon, die hem vergezelde en tot hiertoe niet ontdekt werd, zal denkelijk hetzelfde lot van zijnen vader ondergaan hebben.

Amerika.

ARME SULTAN. — Op het oogenblik bevindt de Sultan van Soeloe zich in de Vereenigde-Staten. De douanen te St-Louis hebben den Filippijnschen potentaat bij zijne aankomst al heel weinig eerbied betoond. Zijn reisgoed werd met zorgvuldige vlijt onderzocht, en het scheelde maar weinig of de Sultan die drie uren lang op den aanlegsteiger moest wachten tot zijne koffers waren nagezien, had nog invoerrecht moeten betalen op geschenken, die hij voor president Taft bij zich had.

Een man van de Londensche « Daily Mail » heeft den Sultan rondgeleid in New-York. De Oostersche vorst was vol verbazing over de New-Yorksche torenhuizen.

Zijn gids bracht hem op de 25e verdieping van het torenhuis, waarin de « Daily Mail » zijn New-Yorksche kantoren heeft ; en de Sultan zegde verbluft : « Dit is bijna de Hemel, niet waar ? »

Italië

BANDIETENSTREKEN. — Te Catanzara werden vijf personen aangehouden, verdacht te hebben deelgenomen aan de misdaad van Pellaro, waar de « Zwarte Hand » eene familie van acht personen deed uitmoorden. Toen de moord was ontdekt, verdween plots uit de gemeente zekere Francesco Neri, evenals twee vrouwen en twee jongens en hadden zich te Catanzara onder eenen anderen naam doen inschrijven.

Te Gastro Ziovanni zijn acht gemaskerde bandieten in eene woning gedrongen, bedreigden de inwoners met den dood en stolen alles wat waarde had.

BINNENLAND.

BRUSSEL. — Een onbekende werd over drie of vier dagen in de statie van Schaarbeek, in eenen goederenwagon onder een dekzeil gevonden. Hij deed door gebaren verstaan dat hij doofstom was, en dat papieren, die men naast hem vond, de zijnen niet waren. Die papieren waren op naam van Köpler, van Brandenburg. Daar hij de vingerspraak niet schijnt te kennen is het moeilijk hem te ondervragen. Hij kan echter fransch lezen, want in deze taal, doch bij middel van Duitsche letters, schreef hij, dat hij Petro Lemonaire heet. Men denkt dat hij zijn gebrek veinst.

— Twee kinderen speelden woensdag op de toegeworpen schippersdok, toen zij plotseling in het losse zand verdwenen en er tot aan den hals toe in zakten. Met de grootste moeite werden de twee onvoorzichtigen uit hunnen gevaarlijken toestand verlost.

— Men meldt dat uit verschillige Duitsche steden pleziertreinen zullen worden ingericht naar Brussel, voor het bezoek van keizer Wilhelm. Van nu af werden reeds in alle hotels kamers besteld.

— De policie heeft eenen Schaarbeekschen smid aangehouden, die er eene specialiteit van maakte bejaarde keukenmeiden het hof te maken, en ze dan deed gelooven dat hij een groot erfdeel ging trekken, maar geld noodig had om de reis te doen voor het in ontvangstnemen. Sommigen dier meiden leenden hem sommen van 300 tot 1000 en zelfs 1300 frank. Eindelijk heeft men aan zijne oneerlijke praktijken een einde gesteld, doordien twee der slachtoffers de zaak aan de policie hadden verteld. Nu zit hij in de gevangenis.

NAMEN. — Te Gembloers hebben kwaaddoeners op de eigendommen van den notaris Gerard een honderdtal populierboomen omgehakt.

CHARLEROI. — Te La Hestre is een zeepfabriek afgebrand, met machienen, koopwaar, inpakgerief, enz. Schade 75,000 fr.

HERZELE. — BROEDERMOORD. — De twee broeders De G., wonende te Borsbeke, kwamen in eene herberg van Herzele, waar zij hun jongeren broeder vonden, met wien zij sedert lang in onmin leefden.

Deze laatste, meenende dat hij door de twee anderen werd opgezocht en vreezende door hen misbandeld te zullen worden, nam een steksken spot en bracht er den oudste twee verschrikkelijke slagen mee toe.

Dan nam hij eenen knuppel en sloeg dien stuk op het hoofd van den anderen broeder.

Beiden rolden bloedend ten gronde, terwijl de plichtige de deur uitliep en sinds dien nergens weer gezien werd.

Men denkt dat hij zich heeft geëlmoord.

De toestand van den oudste is van aard dat men elk oogenblik zijne dood verwacht.

—o— De echte liefhebbers van goede wijnen wenden zich tot het huis **Ch. Vandermeulen** 32, de Robianostraat, te Brussel.

Zie verder aankondigingen.

Stads- & Provincienieuws

Burgerbond. — De schitterende betoogingen door den Burgerbond ingericht ter gelegenheid van het 25 jarig jubileum van M. Joseph Deckers, als Voorzitter dezer bloeiende maatschappij, werden zondag gesloten door een intiem feestje dat opperbest gelukte.

Al de leden hadden er aan gehouden tegenwoordig te zijn. Het gold immers aan hunnen verkleefden Voorzitter een prachtig portret aan te bieden, vervaardigd door onzen wel gekenden en talentvollen medeburger, M. Edm. Jaminé. De kader, die eenieders bewondering afdwong, was herkomstig uit de werkhuizen van M. Joseph Vrijen.

Bij zijne intrede in de zaal, werd M. Deckers geestdriftig toegejuicht. Toen de kalmte hersteld was, herinnerde M Hendrik Van Ormelingen, met echte welsprekendheid, in naam van den Burgerbond waarvan hij de ijverige secretaris is, de uitstekende diensten aan de maatschappij Burgerbond en aan de katholieke zaak door den moedigen propagandist, M. Deckers, gedurende een tijdstip van meer dan 27 jaren bewezen. Hij bedankte hem innig alsook al degenen die tot de inrichting dezer schoone feesten bijgedragen hebben, tot welker wel gelukken al de leden met eene zoo treffende eenparigheid medegewerkt hebben. Alsdan bood hij hem zijn portret alsook eene mooie schaal in geslepen cristal aan.

Op dit oogenblik deed M. de Senateur Graaf de Renesse, die het feest door zijne tegenwoordigheid had willen opluisteren, zijne intrede in de zaal ; geestdriftig werd hij toegejuicht.

In eenige welgepaste woorden zegde M. de Graaf de Renesse dat hij er aan gehouden had aan deze vergadering tegenwoordig te zijn omdat het gold eenen man te vieren, die, gedurende lange jaren, zoo groote diensten aan de katholieke zaak bewezen had.

DE VERDWENEN Millionnair

[33e vervolg]

De vrouw stond te trippelen op hare plaats en kookte van ongeduld. Als zij gedurfd had, zou zij Shore bij zijn arm genomen en de straat op gegooid hebben. De detective vermaakte zich kostelijk.

— Mag ik vragen wat ge van plan zijt te Folkestone uit te voeren?

Mevrouw Mainwarring schaterde het uit van 't lachen.

— Wat ik er ga uitvoeren? Neen, maar die is kostelijk, haha! ik ga haar laten aarhouden, natuurlijk, omdat gij het niet gedaan hebt!

— Pardon, mevrouw, daarvoor was ik niet betaald. Maar, als ik u een goeden raad mag geven, haast u dan niet te veel. Er gaat geen trein naar Folkestone voor binnen drie uren.

— Dank u voor uwe meedeeling. Maar ga nu heen, als 't u blieft, want ik moet mijn deur sluiten. Als ik u soms nog mocht noodig hebben, zal ik u wel laten waarschuwen. Nogmaals, vaarwel, mijnheer!

Ditmaal was Shore wel verplicht te gaan. Hij liet echter niet na, ook met klem zijn « tot weerziens, mevrouw » te herhalen.

Mevrouw Mainwarring begaf zich weer naar hare kamer, om nog enkele noodzakelijke reisbenoodigdheden in te pakken. Zij geloofde namelijk wat Shore had gezegd, met betrekking tot het vertrek van den trein naar Folkestone en kon nu ook op haar gemak nadenken hoe zij het zou aanleggen om Muriel te doen aanhouden.

Shore begaf zich van mevrouw Mainwarring's woning naar het policiebureel, waar zijn oude collega inspecteur was en vernam daar, dat het bevel tot aanhouding van Muriel allerwegen reeds telegrafisch ingetrokken was.

Dit deed Shore ontzaggelijk genoegen, ook in 't belang van zijne beurs, want eene aanhouding van Muriel had alliicht, al was de gevangenhouding van tijdelijken aard, schadelijk gewerkt op de stemming van Carterbilt.

Shore verzond twee telegrammen. Het eene was gericht aan Muriel en bevatte de meedeeling, dat, wat er mocht gebeuren, zij maar niet moest schrikken en dat haar alles opgehelderd zou worden.

Het andere telegram was bestemd voor Carterbilt en behelsde 't verzoek, zich naar Folkestone te begeven, terwijl Shore er bijgevoegd had, dat ook hij er heen ging met den trein van 3 u. 20 en dat hij den millionnair aan de statie, waar de beide lijnen samen loopen, hoopte te ontmoeten.

Shore voelde eenig verwijt in zich opkomen tegen het dubbel spel, dat hij tegenover Muriel speelde, en hij moest denken aan zijn ontvangen en verdiende beloning van haar stiefmoeder, om die stem van het geweten wat te dempen. Hij nam zich echter voor, de gevolgen van zijn daad zooveel mogelijk te verzachten door zelf naar Folkestone te gaan.

Aan Charing Cross zag Shore mevrouw de weduwe Mainwarring, die dus gelukkig zich gestoord had aan zijn noodleugen, dat er geen trein ging voor over drie uur en daardoor geen voorsprong op hem had. Hij hield zich een beetje op een afstand van de dame en nam plaats in een der achterste rijtuigen van den trein.

Aan de statie, waar de detective Carterbilt zou opvangen, boog Shore zich uit het portier, wenkte den millionnair en samen reisden zij naar het doel. Hij vertelde zijn rijken cliënt wat hij gedaan had, doch paste wel op om niet zijn zaakje met de weduwe Mainwarring aan te roeren.

— Ge hebt u kranig van uw taak gekweten, betuigde Carterbilt aan het slot van Shore's verslag. Ge hebt gehandeld zooals ik het gaarne gewild zou hebben, met vermijding van de noodige opschudding. Dus nu, onderstel dat mejufvrouw Muriel aangehouden is, kan het niet van langen duur zijn, niet waar?

— O! zeker, mijnheer. Mocht zulks het geval zijn en mochten er zich eenige moeilijkheden voordoen, dan zal uw aanwezigheid en uw getuigenis den knoop doorhakken.

— Zullen wij ons onmiddellijk van de statie naar het huis begeven, waar jufvrouw Muriel vertoeft?

— Neen, mijnheer, we gaan eerst naar het policiebureel, om te zien of men daar het bevel tot intrekken van de inhechtenis neming ontvangen heeft.

Shore moest dit zeggen, om... te knoeien. Hij moest toch mevrouw Mainwarring gelegenheid geven zich te overtuigen, dat hij de waarheid gesproken had. Muriel zou zich niet bijzonder angstig over dat bezoek maken, omdat zij een waarschuwend telegram van den detectieve gekregen had.

Hij kon niet zeggen, wat de helleveeg zou doen ten huize van haar stiefdochter. Vermoedelijk zou zij zich eerst naar Parkerstreet, en daarna, als zij zich overtuigd had, van Muriel's aanwezigheid, naar de politie begeven.

In dit opzicht bedroog hij zich intusschen, want de dame had vertrouwen in het woord van Shore.

De millionnair volgde Shore blindelings, daar hij ondervonden had, dat hij zich in goede handen bevond. Beiden begaven zich dus naar het policiebureel te Folkestone en hoorden daar dat 't bericht van den Londensche magistraat al was ingekomen en uitgegeven. Men moest evenwel erkennen, dat het voor Folkestone toch niet van nut was, daar mejufvrouw Muriel Mainwarring niet in die plaats kon zijn, daar men anders van hare aanwezigheid op de hoogte moest geweest zijn.

Aldus betuigde met veel ambtenaarsvoornaamheid de commissaris van 't Folkestonsche policiebureel, wat tot gevolg had dat Shore zich een glimlach liet ontsnappen

— Mijnheer de commissaris, zegde hij, de jonge dame is wel degelijk hier en wij zijn hier juist aangekomen om haar gerust te stellen.

— Sapperloot! antwoordde de commissaris, als mijn mannen haar dan maar niet in de gaten krijgen alvorens ze van dienst komen, want dan zou de jufvrouw nog aangehouden worden. Ik heb het tegenbevel natuurlijk alleer van de agenten in het bureel en posten mede kunnen deelen.

Shore en Carterbilt verlieten nu het commissariaat, om zich naar Parkerstreet te begeven.

XXXVI

DE AANHOUDING

John Bolton droeg een uniform, die hem als aan het lichaam gegoten zat en de knoppen van zijn frak schitterden als goud. Hij was een der netste agenten van het Folkestone policiekorps.

Overigens was er geen draad aan Bolton, dat den policieman verriet. Daarvoor was zijn hart te ruim en te ontvankelijk voor teedere indrukken. Gelukkig deed het hem geen kwaad, dat hij zoo weinig voor zijn beroep was, want zijn wijk was het kwartier, waar de vreemdelingen, de reizigers hun intrek hadden in hotels en pensions, waar moord sedert menschengeheugenis onbekend was.

Langzaam stapte Bolton door Parkerstreet. Hij voelde zich gelukkig, want hij was tevreden met zichzelf, een tevredenheid, die vermoedelijk haar ontstaan dankte aan de bewonderende blikken, die van uit keuken en kamervenster op den knappen agent werden geworpen.

Inderdaad, meer dan één hart klopte onder het witte schort bij Bolton's nadering met snelle slagen.

Plotseling werd hij in zijn kalme, zelfbewuste wandeling gestuit door een vrouw met een gezicht als azijn die tot hem zegde :

— Ik heb uw hulp noodig voor eene aanhouding!

De agent keek de vrouw met een gelaat aan alsof zij tot hem gezegd had : Ge moet de maan voor mij van den hemel halen.

Bolton was eenige tijd met zijne dienstjaren in weerwil van zijn nog jeugdig uiterlijk maar nooit had hij iemand anders aangehouden dan een beschonken oud een verdwaald kind en dat was nog maar hoogst zelden gebeurd.

Daarom nam hij de vrouw van het hoofd tot de voeten op en vroeg :

— Waarsan wordt degene beschuldigd, dame, die gij wenscht dat ik zal aanhouden?

— Van moord.

Bolton verbleekte en kreeg een gevoel alsof hij van zijn stokje zou gaan. Een moord! In zijn kwartier! Verschrikkelijk!

Van aandoening ging zijn borst heftig op en neer, maar ten slotte slaagde hij er toch in zijn kalmte te herkrijgen en toen kwam er zelfs een glimp van blijdschap op zijn gelaat. Wie weet, misschien zou hij met dat zaakje bevordering kunnen maken, bevordering, waarop hij al jaren vergeefs wachtte.

— Van moord? vroeg hij nu met kalme stem.

— Ja, van moord! Een moordenares houdt zich in deze straat verborgen. Ge moet mij volgen, dan zal ik u haar aanwijzen.

Bolton haalde een zakdoek uit den zak, nam zijn klak af en wischte zich het klamme zweet van het voorhoofd.

Meermalen had hij in de bladen verslagen gelezen van dergelijke aanhoudingen, maar nimmer had hij zich in zoo'n geval bevonden. Zenuwachtig zag hij eerst naar het eene en toen naar het andere einde der straat, in de hoop een inspecteur te zien verschijnen. Gaarne had hij nu maar de verantwoording van hetgeen hem gevraagd werd op een ander geschoven, in weerwil van de in uitzicht zijnde bevordering. In de hoop tijd te winnen, vroeg hij ?

— Welken moord betreft het?

— Dien op mijn echtgenoot.

Bolton ontstelde weer. De vrouw, die een beroep deed op zijn ambtsplicht, zag er beelemaal niet uit of zij treurde over een verloren echtgenoot. Zij had een hatelijk, scherp en afkeerig gelaat.

— Wie zijt gij, mevrouw?

— Mevrouw Mainwarring.

— Mainwarring!

Bolton herinnerde zich den naam ; hij had hem eerst gelezen in dagbladen en toen op het politieregister. Ja, hij had den naam ook op zijn boekje, want er was een bevel tot aanhouding van eene vrouw van dien naam verspreid. Hij zag zijn aantekeningen na en vroeg :

— Is dat de moord van de villa Pembridge?

— Ja, dat is het. Maar laten we niet hier blijven staan, als ik u verzoeken mag. Wij verliezen maar tijd en de schuldige zou kunnen ontsnappen.

— Ik ben gereed u te volgen, mevrouw.

De policieman deed zijn uiterste best zich kalm te houden, veegde zijn voorhoofd voor de tweede maal af en stapte voort.

Weldra waren zij aan het doel : n° 30, in de straat aangekomen. De weduwe belde en toen opengedaan was, drong zij de gang in en vroeg aan de dienstbode :

— Logeert hier een jonge dame?

— Ja, mevrouw.

Met open mond en wijd geopende oogen keek Sairerran over den schouder van mevrouw Mainwarring naar den agent van policie en in de blikken van 't meisje waren vrees en bewondering gemengd.

Bolton oefende een groote mate van aantrekkingskracht uit op de meisjes van zijn stand ; hij was voor de dienstboden een helder schitterende ster, die maar al te gaarne door huwelijksaanzoeken geplukt zou willen worden.

Het dienstmeisje werd evenwel spoedig tot haar plicht teruggeroepen door de vlijmende stem van de weduwe en door een ongeduldig stampvoeten van de onvriendelijke vrouw.

— Van welke jonge dame spreekt ge, welke logeergast bedoelt ge, mevrouw? vroeg Sairerran. Meent ge soms mejufvrouw Walker?

— Een meisje van middelbare lengte, bruin haar en...

— Ja, mevrouw, dat is mejufvrouw Walker Eerste verdieping, de deur tegenover de trap.

— Onnoodig ons den weg te wijzen. Wij zullen hem zelf wel vinden.

De dienstbode ging de dame en den agent niet voor, omdat het haar zooeven verboden was, maar zij nam wel de vrijheid te volgen. Die inval door de policie in een stil huis en in eene kalme wijk, waar nooit iets bijzonders voorviel, bracht haar heelemaal van streek.

Voor de aangewezen deur aangekomen, legde mevrouw Mainwarring de hand op den knop en zegde tot Bolton :

— Zijt ge gereed?

— De agent knikte met het hoofd bij wijze van instemming ; de weduwe draaide den knop om en beiden traden de kamer binnen.

— Zijt gij het, Sairerran?

— Neen, het is niet Sairerron, antwoordde de weduwe met scherpe stem, ik ben het!

Muriel keek de zich om en kon een kreet van schrik niet weerhouden, toen zij hare stiefmoeder bemerkte, vergezeld van eenen policieagent.

(*'t Vervolgt.*)